

Martin Drengsgaards prædiken 3. søndag efter påske

Taler

Martin Drengsgaard
Præst

Dato

26. april 2026

Sted

Bethlehemskirken, København

Omstændigheder**Prædikentekst**

Johannesevangeliet kapitel 14, vers 1-11

Salmer

DDS 404: Lov Herren han er nær

DDS 218: Krist stod op af døde

DDS 241: Tag det sorte kors fra graven

- 1 Der findes en frygt. En frygt for, at der ikke er plads, at vi på et tidspunkt vil
vågne og finde ud af, at vi ikke hører til. Den anden aften så jeg en mine ynglings
film, Forest Gump, med mine børn. Den dag Forest Gump begynder i skole skal
han med skolebussen. Han går ned igennem skolebussen, hvor den ene efter den
5 anden siger: ”pladsen er taget”, selvom den i øjeblikket er ledig, så er pladsen
taget til en anden - der ikke plads til dig. Vi kender følelsen og vi kender frygten
for, at der ikke er plads. Vi føler med lille Forest, der er alene, vi mærker smerten
ved ensomheden. Men så sker der det, at han møder Jenny. Og hendes lille fine
stemme siger: Du kan sidde her. Og så er han ikke alene længere, men han
10 sammen med. Og han siger, hun var som en engel for ham.

- Når vi læser evangelieteksten til i dag, så handler den om, at Jesus ønsker at være
sammen med os. Vi bliver ikke efterladt alene. Teksten stammer fra Jesu
afskedstale, som Jesus holder aftenen inden han skal dø. Og her fortæller han
15 dem, at han snart skal dø, at han skal rejse et andet sted hen, hvor de ikke kan
følge ham nu. I den situation er disciplene naturligt ængstelige. De har forladt
hus og hjem og fulgt Jesus i tre år. De har satset hele deres liv på Jesus. Så de
tænker, hvad vil der ske nu. Forlader Jesus os? Bliver vi alene? Og så er det at
Jesus siger til dem. Jeres hjerter må ikke forfærdes. I skal ikke fortvivle og blive
20 fyldt af angst og frygt, for i min faders hus er der mange boliger. Og når jeg går
bort, så gør jeg en plads rede for jer.

Jesus har en gang før brugt betegnelsen ”min faders hus” i Johannesevangeliet.

- 25 Her er betegnelsen en reference til templet i Jerusalem. For jøderne er templet det sted, hvor himmel og jord mødes. Og her fortæller Jesus om en ny by, en ny verden, et nyt hus, hvor himmel og jord skal mødes igen, når Gud genopretter verden. Og på det tidspunkt, så vil der være en bolig klar til alle.
- 30 Og Jesus giver disciplene et løfte, så de forstår, at hans bortgang ikke betyder, at han forlader dem. I stedet siger han på gensyn. Han vil ikke glemme dem og han vil ikke forlade dem. Og så er det, at Jesus siger noget, som jeg synes er meget, meget smukt og meget rørende. Han siger til dem: ”Der, hvor jeg er, der ønsker jeg også, at I skal være”. Den sætning røber for mig at se, hvad der i grunden
35 fylder i Jesu hjerte, i Guds hjerte. Det er ønske fra Guds side om at være forbundet og i et tæt nærværende fællesskab med os. Det Jesus allerhelst vil i hele verden, det er, at det fællesskab han har med disciplene og har med os, er, at det forbliver intakt, at det ikke dør. Han ønsker, at vi skal være, hvor han er.
- 40 Som præst har jeg af til en bisættelse. Og nogle gange bisætter jeg mennesker for hvem livet fra de kom ind i verden har været fyldt af svigt, afvisning, fattige kår og fraværende forældre, der ikke havde ressourcer. Og de vokser op, og de vil gerne fællesskab, men som de selv er blevet svigtet og afvist, så svigter de alle, som de møder på deres vej. De er så skadede, at de ikke kan finde ud af andet, og
45 de går ensomme ind i døden. Verden viste sig ikke nådig overfor dem, og de kunne ikke tro på, at der var nogen, som ønskede at være sammen med dem. Men når jeg læser den her tekst til en af de her hårde bisættelser, så bliver jeg rørt, for her bliver det klart for mig, at det fællesskab, der ikke kunne virkeliggøres for dem i den her verden, det kan virkeliggøres i Guds verden. For Jesus ønsker, at vi
50 skal være, hvor han er.

Derfor er det heller ikke underligt, at den her tekst ofte bliver brugt ved bisættelser og begravelser, for vi kan ikke forestille os fremtiden, men vi har et behov for at vide, at det ikke er slut, at der en plads, at der er en vej ind i
55 fremtiden.

Og Jesus siger nu til disciplene, at hvor han går hen, der kender de vejen. Hvortil Thomas svarer: ”Hvordan kan vi kende vejen, når vi ikke ved, hvor du går hen”.

- 60 Og så er det, at Jesus siger noget, som for mange i vores kultur er topmålet af arrogance og eksklusivitet. Jesus siger: Jeg er vejen, sandheden og livet. En sætning, som jeg også selv kan have lyst til at glemme i mødet med mennesker af

andre religioner, fordi jeg jo gerne vil være åben og imødekommende. Men jeg
65 tror at en af grundene til, at jeg tænker sådan er, at jeg ikke helt endnu har
forstået, hvad sandhed er for en størrelse. Er det en viden, noget jeg ejer? Eller er
det derimod noget jeg er i relation til?

For en del år læste jeg en bog, der hedder ”seeking Allah finding Jesus”, på dansk
70 jeg søgte Allah men fandt Jesus. En bog skrevet af Nabeel Qureshi, en mand
med pakistansk oprindelse. Han fortæller, at han levede med et Guds billede,
hvor Gud er dommeren, der på dommens dag står med vægtskålen, og så kigger
Gud på hvor mange gode og dårlige gerninger, man har gjort i igennem livet. Og
hvis der er overvægt af de gode, så tager Gud imod en, og hvis der overvægt af de
75 dårlige, så bliver man afvist. Og det Guds billede er jo ikke ulig den
verdensforståelse, som mange sekulære mennesker går rundt med – jeg skal
præstere noget, og helst noget godt, og hvis jeg ikke gør det, så vil jeg blive afvist
måske ikke af Gud, men af verden.

80 Og Nabeel bliver i mødet med kristendommen først meget provokeret af tanken
om, at hans frelse ikke afhænger af ham selv, hans egen livsførelse, men alene af
hans relation til Jesus. Det er jo en umyndiggørelse, tænker han. Men lidt efter
lidt bliver det til nyt liv for ham. Han forstår, at Gud ikke først og fremmest er
dommeren, der står strengt og objektivt og kigger på ham, men at Gud er en
85 Gud som lidenskabeligt længes efter at være sammen med ham, at have
fællesskab med ham, at være personlig med ham. Det blæser ham bagover og
han ender efter mange overvejelser med at overgive sit liv til Jesus.

Så jo, Jesus kan synes arrogant, når han siger: jeg er vejen sandheden og livet.
90 Men det er svært at fastholde det arrogante ved Jesus person, når man ser på,
hvad Jesus ellers gjorde i sit liv, hvordan han for det første kalder 12 disciple for,
at de skulle være sammen med ham, ikke fordi de skulle gøre alt muligt for ham.
Og der står, at Jesus var sammen med tiggere, prostituerede, spedalske,
fremmede og fjendens soldater. Og hvis vi ser på den aften, hvor dette
95 tekststykke er taget fra, så har Jesus påtaget sig en tjeners rolle overfor alle
disciplene. Han har vasket deres fødder og om lidt er han på vej til at give sit liv
væk, som hyrden, der giver sit liv for fåreflokken. Er det arrogant?

Jesus ved og Gud ved, at hvis vi lever vores liv, hvor spørgsmålet om vores frelse
100 afhænger af forholdet mellem vores gode gerninger og dårlige gerninger, så vil vi
for altid enten være fanget i frygt for ikke at gøre det godt nok, eller være fanget i

en selvretfærdighed, hvor vi ikke formår at se sandt på vores eget liv. Vi vil være optaget af at retfærdiggøre det, som ikke kan retfærdiggøres.

105

Den eksistentiale filosof Sartre, som ikke troede på Gud, sagde, at mennesket er altid enten offer eller undertrykker. Ofret er den person, som håndterer sin frygt for, at der ikke er plads ved at forstå sig selv som offer for en uretfærdig verden. Og fordi personen er et offer, ja så kan personen ikke stilles til regnskab for noget. Ofret er dermed blevet sat fri fra at tage ansvar og kan dermed slippe ud af at skulle præstere. Undertrykkeren håndterer derimod sin frygt for, at der ikke er plads ved hele tiden at være i konkurrence. Livet skal vindes og præsteres bedre end andre. Og hvis livet skal vindes, så må nogen tabe, altså nogen skal undertrykkes.

115

Problemet for ofre og undertrykkere er, at frygten for, at der ikke er plads, gør dem selvcentrede og dermed bliver ægte venskab, kærlighed og nærhed svær. En nær relation er altid en afslørende relation – og hverken offeret eller undertrykkeren vil afsløres.

120

Den canadiske teolog Henri Nouwen siger: At den der ikke lever i lyset, er altid enten offer eller undertrykker. Henri Nouwen mener altså at der findes et lys, en sandhed, som kan rive os ud af at være ofre og undertrykkere og ind i ægte relationer. Og den sandhed siger han, den findes i relationen til Kristus, fordi i den relation skal vi ikke præstere, der skal vi først og fremmest være.

125

Så når Jesus i den tekst, vi har læst i dag siger, at Thomas kender vejen til faderens boliger, så kender Thomas den, fordi han kender Jesus. Ham som er vejen sandheden og livet. Det er ikke, hvem vi er og hvad vi gør, der er afgørende for, om der er en bolig hos faderen. Det som er afgørende er, at vi kender Jesus, sandheden, ikke som kundskab eller viden om, men at vi kender Jesus, fordi vi er sammen med ham, fordi vi søger relationen med ham.

130

Jeg tror, at en del kristne går galt i byen, når de forstår sandheden, som en sandhed vi kan eje, som en kundskab og en viden, og glemmer, at vi er relation med sandheden, fordi så bliver sandheden noget vi skal forsvare og kæmpe for i mødet med en fjendtlig verden, for det jo os der ejer sandheden. Men vi ejer ikke sandheden, og derfor skal vi være på vagt overfor enhver kristen bevægelse, der opfører sig om, at verden er fuld af fjender der skal bekæmpes, i stedet for fuld af mennesker, der skal elskes. Når vi ejer sandheden og ikke er i relation til

140

sandheden, bliver vi undertrykkere.

Jesus siger et andet sted, at den der tror på mig, er gået over fra døden til livet.
145 Og med det siger Jesus, at det evige liv, livet i fællesskab med ham, det begynder allerede nu på denne side af døden. Og allerede nu kan vi opleve, at den relation vil forandre vores liv – rive os ud af frygten, ud af rollerne som ofre og undertrykkere og ind i ægte fællesskab.

150 Broder Laurentius var opvasker på et kloster i Paris i det 16. århundrede. Det betød at han vaskede op dagen lang for alle de andre som boede på klosteret. Og han synes egentlig ikke, at det var så sjovt at vaske op.

Men så en dag så kiggede han ud på et træ. Og han så at træet gav gode frugter,
155 fordi det var rodfæstet i noget, som var større end træet selv, men som man ikke lige kunne se. Altså rødderne gik ned i jorden og hentede næring i jorden, og det betød at træet gav god frugt.

Og så tænkte broder Laurentius, sådan må det også være med mit liv, hvis jeg
160 henter min styrke og kraft ved Gud, som jeg ikke kan se, så kan jeg også bære en flot frugt i mit liv. Og så begyndte han på et eksperiment, han kaldte for: daglige, sædvanlige, stille, hemmelige sjælesamtaler med Gud.

Han kom aldrig til at forlade køkkenet, hvor han vaskede op. Han vaskede op
165 resten af sit liv, men der skete noget med de mennesker, som kom i kontakt med ham i køkkenet. De oplevede en fred og en glæde omkring Broder Laurantius. At der strømmede et særligt liv ud af den måde han levede på. Folk begyndte at ønske, at de kunne kende Gud på samme måde som Broder Laurantius kendte Gud, der midt i opvasken. Og derfor strømmede de ud til opvasken for at vaske
170 op sammen med ham. En hans venner skrev om ham: ”Den gode bror kunne finde Gud alle steder – og det var ligegyldigt om han vaskede op, reparerede sine sko eller om han bad sammen med de andre klosterfællesskabet.”

Så det, at Broder Laurantius havde de her stille hemmelige samtaler med Gud,
175 det ændrede hans liv. For, hvor han før bare var sammen med sig selv, der var han nu sammen med Jesus, og det fællesskab fødte en glæde over at være til og en glæde over at være sammen med de mennesker, der kom ned vaskede op med ham.

Efter hans død blev der skrevet en bog om Laurentius. Der hed: At praktisere Guds nærvær. Og tesen i den bog er, at hvis vi lader den tanke, den virkelighed, den sandhed, at Jesus ønsker at være der hvor vi er, være den sandhed, som former vores liv, ja så vil vi opleve at vi står i et fællesskab, der fordriver frygten i
185 vore liv, frygten for at der ikke er plads, frygten for, at jeg ikke er god nok, frygten for at Gud dømmes mig. Og når frygten er blevet fordrevet, ja så begynder glæden at fylde i vore liv. Det er ikke en glæde som gør, at vi ikke kan mærke smerte og sorg, for det gør vi jo, når vi møder verden med alt dens svigt, død og ødelæggelse. Men vi kan midt i sorgen, midt i smerten, mærke, at Jesus
190 ønsker at være lige der, hvor vi er. Og når vi husker det, ja så er det, at vi kan praktisere Guds nærvær, Jesu nærvær ved at begynde at føre stille, hemmelige sjælesamtaler med Gud lige der, hvor vi er.

195

Vi skal bede sammen:

Kære Gud, kære Jesus. Tak, at du ønsker, at vi skal være der, hvor du er. Tak at du nær, at du er til stede i det her rum. Tak at du længes efter at være i relation
200 og i fællesskab med os. Og tak vi lige nu må opleve at du fordriver frygten fra vores liv, frygten for, at der ikke er plads, at vi ikke gør det godt nok.

Og nu skal vi være stille et øjeblik og så bare være i Jesu nærhed.

205 Amen

Kilde

Manuskript tilsendt af taler og udgivet af Danske Taler med tilladelse fra taler

210

Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

3. søndag efter påske, Anden tekstrække, Prædiken, Prædikener fra 2000-tallet

URI

215

<https://www.dansketaler.dk/tale/martin-drengsgaards-praediken-3-sondag-efter-paske>